

Sobre la sentència del Tribunal Constitucional que avala l'acomiadament per malaltia

La reforma laboral de 2012 flexibilitza encara més l'acomiadament "objectiu" i en particular la reiteració de baixes laborals. Ara, el ple de Tribunal Constitucional ha avalat la constitucionalitat d'aquesta retallada de drets, que contravé l'art. 6.1 del Conveni 158 de l'OIT, que determina que l'absència del treball per motiu de malaltia o lesió no ha de constituir una causa justificada de terminació de la relació de treball. El TC nega que existeixi aquesta contradicció.

Per part seva, els sindicats han rebutjat categòricament aquesta sentència i han convocat mobilitzacions per al 27 de novembre, per a exigir la derogació immediata de l'art 52.d de l'Estatut dels Treballadors, on es recull aquesta retallada de drets.

Els arguments pro capitalistes del TC

Partim d'un fet: no es tracta d'absències injustificades al treball, sinó de baixes laborals, certificades per un metge que, en donar la baixa al treballador, estableix que no està en condicions de treballar i que per al seu procés de recuperació és necessari que cessament la seva activitat laboral mentre dura la seva malaltia.

Per al TC, la norma en qüestió ha de ser mantinguda perquè "respon a l'objectiu legítim de protegir la productivitat de l'empresa i l'eficiència en el treball, atesa la singular onerositat que les baixes intermitents i de curta durada suposen per a l'ocupador [...] Per tant concerneix la defensa de la productivitat de l'empresa, que és una exigència constitucionalment reconeguda". I rebutja que suposi un atemptat contra la integritat física i a la salut, per més que l'aplicació de la norma obligarà els treballadors a assistir al treball i no demanar la baixa, fins i tot estant malalts, per por de perdre el seu lloc de treball.

La resposta dels sindicats

La reacció dels sindicats no s'ha fet esperar. Per a CCOO, la sentència "*antepona clarament la productivitat empresarial a la salut de les persones treballadores (...) la regulació avalada pel Constitucional, pot tenir efectes dissuasius per a l'exercici del dret a una recuperació efectiva de la persona treballadora, que per la pressió de l'acomiadament haurà d'acudir al treball fins i tot malalta, amb la consegüent repercussió en la seva salut*". CCOO afegeix, justament, que "*l'article 52.d és un dels més injustos i cruels de la reforma laboral, en permetre acomiadaments de treballadores i treballadors que estan de baixa justificada. A més, ho fa amb uns arguments perversos, que posen la productivitat o els resultats de les empreses per sobre de la salut*".

Per part seva, UGT explica que "*l'argumentació de la Sentència es basa en una sorprenent prevalença d'una ambigüitat i imprecisa llibertat d'empresa i defensa de la productivitat sobre els drets a la salut i el treball*". I afegia el sindicat que amb resolucions com aquesta "*s'evidencia, si cap encara més, la necessitat de derogar les reformes laborals que des d'UGT exigim, i que han atorgat més poder per a l'empresari i menys drets o l'eliminació dels mateixos per a les persones treballadores*".

No cap sinó estar d'acord amb aquests arguments dels sindicats, que han convocat per al dia 27 mobilitzacions davant el Congrés dels Diputats i les delegacions i subdelegacions del Govern, per a exigir la derogació de l'article 52.d de l'Estatut. Encara que sens dubte seria més efectiu convocar a aquestes mobilitzacions no sols a delegats, sinó al conjunt de les persones treballadores.

Derogar les reformes laborals és també l'exigència dels pensionistes per a defensar l'actual sistema públic de pen-

sions. I si el govern del PSOE i Unides Podem es forma, és una de les principals exigències que li plantejarà la majoria treballadora. Però, més enllà de les combinacions "governamentals", l'exigència de derogació és la que permet unir les files obreres, i és un imperatiu per a les organitzacions sindicals si volen jugar el paper per al qual van ser fundades.

Una exigència que ha de superar obstacles com la resistència de la ministra Calviño, que, com a agent del capital financer, es nega rigorosament a aquesta reivindicació. Vèncer aquest obstacle portarà, sens dubte, a enfrontar-se al capital i a l'aparell d'Estat del règim monàrquic que, com hem vist, defensa les contrareformes amb dents i ungles davant l'exigència majoritària de derogar-les.

Plou sobre mullat

Aquest article 52.d generalitza l'atropellament que fa una dotzena d'anys va atribuir a instàncies administratives de l'INSS (fins i tot compostes per metges) la facultat per a donar l'alta a un treballador que corresponia al metge de família. Això va provocar que treballadors malalts haguessin de tornar a treballar, amb resultat de mort, fins i tot, en alguns casos.

En el cas actual, els tribunals ja van resoldre, el Tribunal Suprem va avalar aquest article 52d, i ara el TC dona l'aval de constitucionalitat.

Més enllà de l'actual sentència, cal considerar el paper del Tribunal Constitucional i del conjunt del poder judicial¹ respecte als drets de la classe treballadora (i, també, als drets democràtics i els drets dels pobles). Sobretot, ara que algunes forces de l'esquerra fan una defensa contínua de la Constitució com a suposat marc d'una política social favorable a la població treballadora.

Totes i cadascuna de les reformes laborals que han retallat drets i conquestes

¹ A diferència d'altres òrgans judicials com la preconstitucional Audiència Nacional (1977), que és el vell Tribunal d'Ordre Públic (1963-1977), que era al seu torn el Tribunal Especial de Repressió de la Maçoneria i el Comunisme (1940-1963), el Tribunal Constitucional (TC) és de nova creació en 1978, com a guardiana del "consens" que va donar lloc a la Constitució. No obstant això, que formalment no sigui un òrgan d'origen franquista no significa que no formi part del dispositiu repressiu amb què el règim defensa la seva existència. De fet, el TC corona aquesta herència, com la mateixa constitució de la qual pren el nom, que blanqueja la imposició de la monarquia pel dictador, aprovada sota el xantatge de l'amenaça colpista, etc. És a dir, el TC és un òrgan ple i centralment integrant del règim que alberga i garanteix la continuïtat de l'herència franquista, com la seva pràctica verifica de manera recurrent.

de la classe treballadora han trobat, en tots els casos, un suport entusiàstic del Tribunal Constitucional. Però aquest no s'ha quedat aquí. S'ha mostrat enemic decidit de la classe treballadora, no hi ha dubte que amb *"l'objectiu legítim de protegir la productivitat de l'empresa"*.

Assenyalen, amb raó, els sindicats que facilitar l'acomiadament de treballadors amb baixes laborals curtes i repetides ataca especialment a les dones treballadores, que, per la mena de treballs que desenvolupen, són els qui més sofreixen aquest tipus de baixes. La malvolença del poder judicial contra les dones és una constant. En aquest sector de l'aparell d'Estat, heretat del franquisme sense cap depuració, es poden asseure sense cap problema jutges com el de l'Audiència de Pamplona, que va veure en la violació en grup d'una jove a càrrec del "ramat", "actes de xerino-la", o la jutgessa que, davant el secretari judicial i el fiscal -que no van emetre

cap protesta- va dir "bestiola" i "filla de puta" a una defensora de les dones maltractades.

Però el menyspreu del TC cap als drets dels treballadors no es queda en el seu aval a les reformes laborals. S'estén al seu suport a tots i cadascun de les retallades. Quan en 2010 el govern Zapatero va decidir retallar el salari dels empleats públics un 5%, trencant unilateralment acords amb els sindicats i fins i tot convenis col·lectius d'empreses de titularitat pública, el TC es va negar fins i tot a admetre a tràmit qualsevol recurs contra aquesta decisió, considerant que no vulnerava el dret a la negociació col·lectiva i que era "notòriament infundada", la pretensió contrària d'alguns tribunals inferiors.

Respecte als drets i llibertats, hem de recordar que el TC va avalar totes i cadascuna de les mesures "antiterroristes" que van permetre -i continuen permetent- condemnar per "terrorisme" a persones

que no han tingut cap relació amb cap activitat terrorista.

En aquests moments, el Poder Judicial i, en particular, el Tribunal Suprem i l'Audiència Nacional (tribunal hereu del Tribunal d'Ordre Públic del franquisme), així com el TC lideren l'ofensiva contra el poble de Catalunya. En particular, el TC es col·loca per sobre dels triats pel poble de Catalunya i pretén decidir sobre quines qüestions poden debatre en el Parlament de Catalunya i sobre quins pot prohibir-los parlar.

Explicava en un comunicat CCOO que *"acabar amb les reformes laborals és una necessitat, però derogar l'art. 52.d de l'Estatut dels Treballadors és urgent"*. També ho és la derogació d'aquestes reformes i acabar amb les institucions heretades del franquisme i enemigues dels drets dels treballadors, de les dones, dels pobles, i amb noves institucions que s'han assimilat a elles, com és el cas del Tribunal Constitucional.

Informació Obrera difon des del mes de setembre i com a material de suport un bonic calendari republicà per a l'any 2020, del qual veieu la portada a la dreta.

Mes rere mes, recorre efemèrides que van significar adquisició de drets, com l'aprovació del projecte de Llei de Divorci, el gener de 1932, dates ressenyables, com la proclamació de la primera república l'11 de febrer de 1873, o la lluita històrica pel laïcisme, quan l'11 de maig de 1933 va haver-hi una gran manifestació davant la falta de mesures concretes del govern per a limitar el poder de l'església. Cada mes és il·lustrat amb una foto que ens recorda una cosa succeïda.

La lluita per una república del poble i per al poble està de total actualitat, i aquest calendari és una ajuda a la difusió de premsa obrera, en la qual es dóna veu a aquesta sentida reivindicació.

Reserva ja el teu exemplar!

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta